

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἡ Κυριακή, 2^α/ 15^η Μαΐου 2022, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ὡς Κυριακή τοῦ Παραλύτου, Δ' ἀπὸ τοῦ Πάσχα, συμφώνως πρὸς τὸ βιβλίον τοῦ Πεντηκοσταρίου.

Κατ' αὐτὴν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος μετὰ τὴν ἐν ἀρχῇ ὑποδοχὴν ὑπὸ τῶν Προσκόπων, προεξῆρξε θείας Λειτουργίας εἰς τὴν Κοινότητα τῆς κώμης Ρένε πλησιοχώρου τῆς πόλεως Ναζαρέτ.

Μετὰ τοῦ Μακαριωτάτου συνελειτούργησεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός καὶ ὁ Γέρων Ἀρχιγραμματεὺς Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος, συλλειτουργούντων ἐπίσης τοῦ Γέροντος Καμαράση Ἀρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἀρτεμίου, τοῦ Προϊσταμένου τῆς ἐνορίας ταύτης Πρεσβυτέρου π. Συμεών, τοῦ Πρεσβυτέρου π. Στεφάνου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἄλλων Πρεσβυτέρων, τοῦ Ἀρχidiaκόνου π. Μάρκου καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Εὐλογίου.

Ἐψαλον δέ οἱ ψάλλται τῆς ἐνορίας ταύτης δεξιά καὶ ἀριστερά ἀραβιστί καὶ συμμετεῖχον ἐν προσευχῇ πολλοὶ τῶν πιστῶν τῆς Κοινότητος ταύτης.

Εἰς τὸ Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὡς ἔπεται:

«Ἐπὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρα, ἄνθρωπος κατέκειτο ἐν ἀσθενείᾳ, καὶ ἰδὼν σε Κύριε ἐβόα· Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με ἐν αὐτῷ· ἐν ᾧ δέ πορεύομαι, ἄλλος προλαμβάνει με, καὶ λαμβάνει τὴν ἴασιν, ἐγὼ δέ ἀσθενῶν κατάκειμαι, καὶ εὐθύς σπλαγχνισθεὶς ὁ Σωτὴρ, λέγει πρὸς αὐτόν· Διὰ σέ ἄνθρωπος γέγονα, διὰ σέ σάρκα περιβέβλημαι, καὶ λέγεις ἄνθρωπον οὐκ ἔχω; ἄρὸν σου τὸν κράββατον καὶ περιπάτει. Πάντα σοι δυνατά, πάντα ὑπακούει, πάντα ὑποτέτακται, πάντων ἡμῶν μνήσθητι, καὶ ἐλέησον Ἄγιε, ὡς φιλάνθρωπος», ἀναφωνεῖ ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

θαυμαστός ὁ θεός, ὅστις συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῇ ἐν Reine φιλοχρίστῳ ἡμῶν Κοινότητι, ἵνα ἐν ἀγαλλιάσει καὶ εὐφροσύνῃ ἐορτάσωμεν «Πάσχα Κυρίου», μνεῖαν ποιῶντες τοῦ θαύματος τῆς θεραπείας τοῦ παραλύτου τοῦ ἐν τῇ προβατικῇ κολυμβήθρα, τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἔχοντος ἐν τῇ ἀσθενείᾳ αὐτοῦ. (Πρβλ. Ἰωάν 5,9).

Κατὰ τὴν ἐπίγειον αὐτοῦ παρουσίαν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἐποίησε σημεῖα καὶ τέρατα, ἵνα ἀφ' ἐνός μὲν φανερώσῃ τὴν θεῖαν αὐτοῦ δόξαν καὶ οὕτω πιστεύσουσιν εἰς αὐτόν· καὶ ἀφ' ἐτέρου δέ καταδείξῃ τὴν δι' ὑπακοῆς καὶ πίστεως εἰς αὐτόν δηλονότι τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ θεοῦ, χαριζόμενον θεραπευτικὴν καὶ ἰαματικὴν δύναμιν καὶ ἐνέργειαν παντὶ τῷ αἰτοῦντι.

Ἦν δέ τις ἄνθρωπος ἐκεῖ τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ αὐτοῦ.

τούτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς κατακείμενον, καὶ γνούς ὅτι πολὺν ἤδη χρόνον ἔχει, λέγει αὐτῷ· θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι; ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν ταραχθῆ τό ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν» (Ἰωάν. 5, 5-7)

Ἐρμηνεύοντες τὸ ἀνωτέρω Εὐαγγελικόν χωρίον οἱ ἅγιοι καὶ ἔγκριτοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας διερωτῶνται: «διὰ τι ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἐπέλεξε τούτον τὸν παράλυτον;»

Διότι οὗτος ἔπασχε ἀπὸ ἀνίατον νόσημα: «τίνος ἔνεκεν τοὺς ἄλλους [ἀσθενεῖς] πάντας παραδραμῶν ὁ Ἰησοῦς πρὸς τούτον ἦλθεν; Ἴνα καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὴν φιλανθρωπίαν ἐνδείξηται· τὴν δύναμιν μὲν ὅτι τὸ νόσημα λοιπὸν ἀνίατον ἐγεγόνει, καὶ εἰς ἀμηχανίαν περιειστήκει [= εἶχε περικυκλώσει/ καταλάβει] τὰ τῆς ἀρρωστίας αὐτοῦ· τὴν δὲ φιλανθρωπίαν, ὅτι τὸν μάλιστα ἄξιον ὄντα ἐλέους καὶ εὐεργεσίας τούτον πρὸ τῶν ἄλλων [=ἀσθενῶν] εἶδε ὁ κηδεμῶν [=ὁ Χριστός] καὶ φιλάνθρωπος», λέγει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος, (Εἰς τὸν Παραλυτικόν, PG 48, 804).

Εἰς τὴν ἐπιτακτικὴν ἐρώτησιν τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τὸν παράλυτον «θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι;» (Ἰωάν. 5,6) ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος λέγει ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὡς Ἱατρός τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν ἀνεφέρετο εἰς τὴν διπλῆν παράλυσιν, τὴν τῶν ἀμαρτημάτων καὶ τὴν τοῦ σώματος. Μὲ ἄλλα λόγια, ὅταν εἰς τὰς ἀγίας Γραφὰς γίνεται λόγος περὶ ἀμαρτίας, δέον ὅπως ἐννοῶμεν τὴν ψυχικὴν καὶ σωματικὴν ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων ἀσθένειαν, ἡ ὁποία καὶ ἐπέφερε τὸν θάνατον τὴν φθορᾶς, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος, ἔχων ὑπ' ὄψιν τὸν Παλαιὸν Ἀδάμ, «ὡσπερ δι' ἐνὸς ἀνθρώπου ἡ ἀμαρτία εἰς τὸν κόσμον εἰσῆλθεν καὶ διὰ τῆς ἀμαρτίας ὁ θάνατος καὶ οὕτως εἰς πάντας ἀνθρώπους ὁ θάνατος διῆλθεν», (Ρωμ. 5,12).

Ὁ δὲ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος, ἐπικαλούμενος τοὺς λόγους τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου λέγει: «οὗτος τουτέστι ὁ Χριστός, τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν φέρει» (Ἠσ. 53,4), ἰδὼν τὸν Ἰησοῦν ἐρχόμενον πρὸς αὐτόν λέγει : «ἶδε ὁ ἀμνὸς τοῦ θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. 1,29). Καὶ ὁ σοφὸς Παῦλος λέγει: «παρέδωκα γὰρ ὑμῖν ἐν πρώτοις ὃ καὶ παρέλαβον, ὅτι Χριστὸς ἀπέθανεν ὑπὲρ τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν κατὰ τὰς γραφὰς» (Α΄ Κορ. 15,3)

Ἐξ ἄλλου, κατὰ τὸν ἅγιον Κύριλλον Ἱεροσολύμων ὁ Κύριος ἦλθεν εἰς τὴν γῆν «ἵνα διὰ τοῦ θανάτου καταργήσῃ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τουτέστι τὸν διάβολον» (Ἐβρ. 2,14) καὶ «τοῦ δοῦναι γνῶσιν σωτηρίας τῷ λαῷ αὐτοῦ ἐν ἀφέσει τῶν ἀμαρτιῶν αὐτοῦ», (Λουκ. 1, 77). Ἀκούσωμεν τοῦ ἱεροῦ Πατρὸς λέγοντος:

«Ὅπου ἂν φανῆ Ἰησοῦς ἐκεῖ καὶ ἡ σωτηρία. Κἂν τε γὰρ ἴδῃ τελώνην καθήμενον ἐπὶ τοῦ τελωνίου, τούτον ἀπόστολον ποιεῖ καὶ εὐαγγελιστήν. Κἂν τε μετὰ νεκρῶν ταφῆ, νεκρούς ἐγείρει . Καὶ τυφλοῖς μὲν τὸ βλέπειν χαρίζεται, κωφοῖς δὲ τὸ ἀκούειν· καὶ τὰς κολυμβήθρας περιέρχεται [=ἐπισκέπτεται] οὐ τὰς οἰκοδομὰς ζητῶν ἀλλὰ τοὺς νοσοῦντας ἰατρεύων».

Ἀξιοσημεῖωτον ὅτι τὸν παράλυτον ἐθεράπευσε οὐχὶ τὸ ὕδωρ τῆς κολυμβήθρας ἀλλὰ ἡ ἐνέργεια τῆς δυνάμεως τοῦ λόγου τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστόν ὡς λέγει καὶ ὁ ὑμνωδός: «Κύριε τὸν Παράλυτον οὐχ ἡ κολυμβήθρα ἐθεράπευσεν ἀλλ' ὁ σὸς λόγος ἀνεκαίνισε· καὶ οὐδέ ἡ πολυχρόνιος αὐτῷ ἐνεπόδισε νόσος· ὅτι τῆς φωνῆς σου ὀξυτέρα ἡ ἐνέργεια ἐδείχθη· καὶ τὸ δυσβάστακτον βάρος ἀπέρριψε, καὶ τὸ φορτίον τῆς κλίνης ἐβάστασεν εἰς μαρτύριον τοῦ πλήθους τῶν οἰκτιρῶν σου, δόξα σοι».

Ὁ παράλυτος ἄνθρωπος, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης, εὐθέως ἐγένετο ὑγιής ἀκούσας τῆς φωνῆς τοῦ Ἰησοῦ λέγοντος: «ἔγειρε ἄρον τόν κράβατόν σου καί περιπάτει» (Πρβλ. Ἰωάν. 5, 8-9). Ἡ ὀξυτέρα, δηλονότι ἢ ταχυτέρα τῆς φωνῆς θεραπευτική ἐνέργεια δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τήν ἐπισκιάσασαν τῷ παραλυτικῷ χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστοῦ.

Λέγομεν τοῦτο, διότι ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία εἶναι ἡ κολυμβήθρα, δηλαδή τό ἰατρεῖον τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ἡμῶν, τά δέ ἱερά μυστήρια, τά ὁποῖα τελοῦνται τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι τά φάρμακα τῆς θεραπείας. Κατά τόν ἅγιον Χρυσόστομον, ὁ τρόπος τῆς ἰατρείας εἶναι κοινός καί τά φάρμακα ὑπάρχουν δι' ὅλους. Ἡ θεραπεία ὅμως δέν εἶναι κοινή, ἀλλά ἐπιτυγχάνεται μέ τήν προαίρεσιν ἐκείνων πού τήν χρησιμοποιοῦν. «Ἡ τε οὖν ἰατρεία κοινή τά τε φάρμακα ἅπασι πρόκειται· ἡ δέ θεραπεία λοιπόν οὐ κοινή, ἀλλά παρά τήν τῶν χρωμένων προαίρεσιν γίνεται».

Πάσχα Κυρίου ἐορτάζοντες σήμερον, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἀκούσωμεν τῆς τοῦ Ἀναστάτου Σωτήρος ἡμῶν θείας φωνῆς: «Ἴδού ἐγώ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τάς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος», (Ματθ. 28,20).

Μετά δέ τοῦ ὑμνωδοῦ εἴπωμεν: «Ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, συνεξανέστησας ἡμᾶς ἐκ τῶν παθῶν τῇ ἀναστάσει σου Κύριε· τοῦ δέ θανάτου πᾶσαν τήν δυναστείαν ὤλεσας Χριστέ· δία τοῦτο πίστει κραυγάσωμεν. Μνήσθητι καί ἡμῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ σου».

Χριστός Ἀνέστη. "Ἐτη πολλά καί εὐλογημένα" .

Τήν μεσημβρίαν ἡ Κοινότης παρέθεσε τράπεζαν, εἰς τήν ὁποῖαν παρεκάθισαν ὅλοι οἱ ἐορτασταί ἀλλά καί ὁ Δήμαρχος τῆς πόλεως καί ὁ Σεῖχος.

Εἰς τήν τράπεζαν πάλιν ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Υποστηρίζει Κύριος πάντας τούς καταπίπτοντας καί ἀνορθοῖ πάντας τούς κατερραγμένους», (Ψαλμ. 144,14), ἀναγγέλλει ὁ ψαλμωδός.

Σεβαστοί ἅγιοι Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Ἐντιμότητα Πρόεδρε καί σεβαστά μέλη τῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Τό φῶς τῆς τοῦ Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως, τό πληρῶσαν τόν οὐρανόν τε καί τήν γῆν ἀλλά καί τά καταθόνια συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐπί τό αὐτό, ἵνα μετά τοῦ ὑμνωδοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ εἴπωμεν: «Ἐκουσίως πτωχεύσας, τήν πτωχείαν τοῦ Ἀδάμ Χριστέ ὁ θεός, ἤλθες ἐπί γῆς ἐκ Παρθένου σαρκωθείς, καί Σταυρόν κατεδέξω ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσης τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, Κύριε, δόξα σοι».

Καί διερωτώμεθα ποῖος εἶναι ὁ ἐχθρός τῆς δουλείας τοῦ ἀνθρώπου; Ὁ διάβολος τούτέστιν ὁ κοσμοκράτωρ τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, (Πρβλ. Ἐφ. 6 12) ὁ καταδυναστεύων τούς ἀνθρώπους. Ἐκ ταύτης ἀκριβῶς τῆς τοῦ διαβόλου καταδυναστείας ἠλευθέρωσεν ἡμᾶς ὁ Χριστός διά τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ, ὡς λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Λουκάς ἐν ταῖς Πράξεσιν τῶν Ἀποστόλων: «ὕμεῖς οἴδατε ...Ἰησοῦν τόν ἀπό Ναζαρέτ, ὡς ἔχρισεν αὐτόν ὁ θεός Πνεύματι Ἁγίῳ καί δυνάμει, ὃς

διήλθεν εὐεργετῶν καὶ ἰώμενος πάντας τοὺς καταδυναστευομένους ὑπὸ τοῦ διαβόλου, ὅτι ὁ θεὸς ἦν μετ' αὐτοῦ», (Πράξ. 10, 37-38).

Διὰ τῆς ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου καὶ θεοτόκου Μαρίας ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ἐνσαρκώσεως καὶ ἐνανθρωπήσεως ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ Κύριος δέ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγένετο σύμμορφος ἡμῖν τοῖς ἀνθρώποις, ἵνα μετασχηματίσῃ τὸ σῶμα τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν εἰς τὸ γενέσθαι αὐτὸ σύμμορφον τῷ σώματι τῆς δόξης αὐτοῦ (Πρβλ. Φιλιπ. 3,21) δηλαδή τοῦ σώματος τῆς Ἀναστάσεως αὐτοῦ.

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ Χριστὸς ἐπάτησε, δηλονότι ἐνίκησε τὸν θάνατον τῆς φθορᾶς, τὸν θάνατον τῆς ἀμαρτίας καὶ ἀναλυτικώτερον τὸν θάνατον τῆς παραλύσεως τῆς ψυχικῆς τε καὶ σωματικῆς διὰ τοῦ ἰδίου Αὐτοῦ θανάτου. Τοῦτο δέ γέγονεν κατὰ τὸν Μέγαν Ἀθανάσιον: «ἵνα καὶ ἡ καταλλαγή τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον γένηται καὶ ἡ ἐλευθερία τοῦ παντός ἀνθρώπου δι' ἀνθρώπου ὑπάρξῃ ἐν τῇ καινότητι τῆς εἰκόνας τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν» [Διὰ νὰ συμφιλιωθῇ ἔτσι ὁ θεὸς πρὸς τὸν ἄνθρωπον καὶ διὰ νὰ ὑπάρξῃ ἡ ἐλευθερία ὀλοκλήρου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους δι' ἀνθρώπου μέ τὴν νέαν μορφήν τῆς εἰκόνας τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ, Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν.

Ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὄντες μέλη τίμια τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ ἔχομεν τὴν κατ' οἶκον ἡμῶν «Προβατικὴν κολυμβήθραν», τοῦτέστιν τὴν ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ἡμῶν, ἔνθα ὁ ἰατρός τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν εἶναι πάντοτε παρῶν ὀρατῶς καὶ ἀοράτως. Τὴν μεγάλην ταύτην μοναδικὴν εὐεργετικὴν καὶ φιλάνθρωπον Οἰκονομίαν ἐχαρίσατο ἡμῖν ὁ θεός.

Ἡ θεία δέ αὐτὴ Οἰκονομία δέν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν Μητέρα ἡμῶν καὶ φυσικὴν τροφόν, τὴν Ἐκκλησίαν Ἱεροσολύμων, τοῦτέστιν τὸ Παλαίφατον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, τὸ ὁποῖον διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἀπεδείχθη στῦλος καὶ ἐδραίωμα τῆς ἐν Χριστῷ ἀληθείας, στερέωμα τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως, φύλαξ πατρῶων θεσμῶν καὶ ἐχθρὸς πάσης καινοφανοῦς ἐθελοθρησκείας, ὡς τῆς Παγκοσμιοποιήσεως καὶ τῆς Νέας Τάξεως.

Ὁ Χριστὸς καὶ μόνον ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία Αὐτοῦ εἶναι ἡ κολυμβήθρα τῆς ζωῆς καὶ ὁ λιμὴν τῆς καταφυγῆς ἡμῶν. Πουθενά ἄλλοῦ ἅς μη στρέφωμεν τὰ βλέμματά μας καὶ τὴν προσοχὴν μας παρά μόνον εἰς τὸν Χριστὸν, πού εἶναι ἀρχηγός καὶ θεμελιωτὴς τῆς πίστεως καὶ μᾶς τελειοποιεῖ εἰς αὐτήν, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος: «...ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγόν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν», (Ἐβρ. 12,2).

Χριστὸς Ἀνέστη! Εὐλογημένα καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ Χριστοῦ ἔτη”.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας